

Elnyeletett a halál

Időpont: 1962 május 5.

Helyszín: Győr, Szeretetház

Alapige: 1Kor 15,54–57

Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?

A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény.

De hála az Istennek, aki a diadalmat adja néküink a mi Urunk Jézus Krisztus által.

A Zsoltárok könyvéből felolvasott szakasz egy gyászinduló. Gyászinduló, amely a halál feltétlen uralmáról beszél. A most az ige hirdetés alapjául kiválasztott ige pedig diadalének a halál felett. Mind a kettő benne van a Bibliában, mert mind a kettő benne van az életben is. Húsvét után irányítsuk figyelmünket ez utóbbira, erre a csodálatos diadalénekekre: elnyeletett a halál diadalra! Amire Pál gondol, és amiről énekel, az nem valami átmeneti diadal a halál felett. Nem olyan, mint amilyen diadalt aratott Ezékiás király halálos betegsége alkalmával az élet a halál felett. A király meggyógyult halálos betegségéből, dacára annak, hogy már arra gondolt, el kell rendeznie minden dolgát, mert meg kell halnia. Sőt még annál is nagyobb, mint amit Jézus Krisztus, az élet Fejedelme aratott a halál fölött a földön. Ő visszaadta Jairus leányát az életnek és családjának, visszaadta a naini ifjút özvegy édesanyjának, Lázárt testvéreinek, kiszólitotta őket a halálból, azonban ez csak azt jelentette, hogy később egyszer mégis meg kell halniuk. Egyszer az ő számukra is visszavonhatatlanul elérkezik az utolsó óra. Ez csak az élet meghosszabbítása. Pál apostol itt azt mondja: A halál elnyeletett, és ami elnyeletett, nincs többé. Vége a halálnak, meghalt a halál! Így látja az apostol, azért zengi csodálatos himnuszát.

Hát hol, mikor halt meg a halál?...

Az apostol azt feleli rá: mikor a romlandó test romolhatatlanságba, a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesedik be az ige, mely meg vagyon írva: elnyeletett a halál diadalra. Ez nem azt jelenti, hogy a halál elnyeletése csak a jövő kérdése. Az egész szakasz világossá teszi előttünk, hogy Pál Jézus Krisztus feltámadásából vonja le azt a következtetést, hogy elnyeletett a halál diadalra. Pál ezt múlt időben meri mondani. Nem azt mondja, el fog nyeletni a halál diadalra majd, mikor elérkezik az utolsó nap, amikor a romlandó emberi test romolhatatlanságba, a halandó emberi élet halhatatlanságba öltözik. Hitben az ő számára már most itt valóság. Olyan valóság, melyre egészen rá meri építeni életét. Tudja, ez itt hitcikk, de odaát látás lesz.

1. A mennyországban

A mennyországban nincs temető. Nincs arra szükség, hogy sírokat ássanak, mely az emberi életeket elnyeli. Ott elnyeletett a halál. Eltöröltetett az utolsó ellenség is, a halál.

Eltöröltetett azonban valami más is a mennyországban a halállal együtt. Ott nem csak temető nincsen, öregotthon sincs. Mert az öregotthon a halál pitvara. Akik az otthonba bejönnek, azok mindnyájan elkészülő emberek. Ha nem az volna, ami, akkor nyugodtan azt is lehetne mondani, olyan, mint egy siralomház, amibe be lehet menni, el kell benne tölteni egy rövidke időt, aztán viszik ki a temetőbe. A mennyben nincs öregotthon sem, mert a halállal elnyeletett mindaz, ami a halál munkája e földön. Márpedig az öregedés a halál munkája. Ott elnyeletett a halál. Ott nem jár az óra. Az örökkévalóságban megáll az idő. Ott ezer esztendő annyi, mint itt egy nap, és egy nap annyi, mint ezer esztendő.

Az imént felolvasott zsoltár is arról beszél, hogy ott nincs idő, s ahol nincs idő, ott nem korosodik az ember. Itt pedig korosodunk, a halál dolgozik bennünk. A halál munkálja az emberben azt, hogy sастekintetünk egyre jobban elborul, egyikünk az orrával szántja a papirost, hogy el tudja olvasni az írást, a másik kartávolságra tartja, mert gyengülő szeme csak úgy tudja elolvasni a betűk titkait. Lassan meghalunk. Minden érzékszervünk felmondja a szolgálatot. Nem csak a szemünk, fülünk is. Csendes, piánó hangokat és szavakat nem tudjuk felfogni, csak nagy dörrenéseket, erős hangokat, melyek összerázkódtatnak bennünket. Torkunk is meghal. Valamikor csengő volt a hangunk, mikor zengtük Isten dicséretét, most már megkopott, öreges, rekedt hang lett belőle. Elkopott a szívünk is. Máskor kettesével, hármasával vettük a lépcsőfokokat, most egyesével tipegünk, minden harmadik, negyedik lépcsőnél megállunk pihenni, mert veszettül dobog a szívünk. Megöregedett a tüdők is. Olyan nehezen veszi már a levegőt! Izmaink is elpetyhüdtek, a hátunk meggörnyedt..... Megöregedtünk, a halál jegyesei lettünk!

Odaát ez mind nincsen. Nincs öregotthon. Ott nincs szükség rá. Ott nincsenek magukra hagyott öregek, akiknek talán senkijük sincsen, aki gondjukat viselné. Ott nincsenek öreg emberek!

Ha valaki, akkor szeretetházunk lakói tudják, s ujjongó örömmel vehetik tudomásul a halál fölötti diadal örömeit: ott mindnyájan megfiatalodunk! Amit itt az orvosi tudomány elvégezni nem tud, mert az csak kitolni tudja az élet idejét, a halál időpontját, ott Isten csodálatos kegyelme valóra váltja.

Egyszer egy német iskolában vizsga alkalmával hittanból azt kérdezte a lelkész az egyik gyerektől: Hogy hívják az ítélet napját? A gyermek így felelt rá: der jüngste Tag. Erre a lelkész megkérdezte: Miért hívják így az utolsó napot? A gyermek így magyarázta meg: Akkor mindnyájan fiatalok leszünk! „Jung” ugyanis azt jelenti: ifjú, fiatal. Ez a szó adta neki ezt az eszmei társítást. Bizonyos, hogy ha nem is felel meg egészen a teológiai tudománynak a gyermek felelete, ebben az egyszerű gyermeki feleletben mégis benne van valami, ami benne zeng Pál apostolnak ebben a himnuszában. Akkor nem lesz többé a halálnak uralma felettünk, nem lesz a lassú halálnak sem lehetősége bennünk, akkor mindnyájan élettől duzzadó fiatalok leszünk újra, mert elnyeletett a halál diadalra!

2. Itt a földön

De mi lesz addig?..... Itt a földön is elnyeletett a halál! Vajon Pál apostol tényleg hiszi azt, hogy a halál elnyeletése nemcsak az utolsó napnak, az utolsó időnek evangéliuma, hanem már itt a földi életben is valóság, hogy elnyeletett a halál diadalra? Nemcsak reménység, hanem valóság ez már itt is? Pál hiszi, hogy a halál a hívő ember számára már itt a földön ártalmatlanná tétetett. Beszél arról, hogy a halálnak van fullánkja, s az a fullánk már itt ezen a földön

kihúzatott. Számunkra már nincsen mérges fullánkja a halálnak, nincsen semmi félelmetes benne. A halál fullánkja a bűn és pokol. Ez az, ami a halált rémessé teszi számunkra. Nem az a rémes a halálban, hogy agonizálás kínjai között kimegy az ember formájából, eltorzul ajka, elfogy a lélegzete, és rettenetesen hörög. A halálban a bűn s vele a pokol, a kárhozat lehetősége az, ami rémítő. Lehet, hogy az, aki haldoklik, életében mindig azt mondotta, hogy számára a halál nem jelent semmit. Ha elkopik a szervezet, befejeződik az élet, meghalunk, és odalent már nem fáj semmi! Lehet, hogy mosolygott azokon, akik arról beszéltek, hogy halál után is van élet, van üdvösség, de van pokol is, azonban mikor a betegágyon mindez nem elméleti kérdés lett számára, hanem eleven, húsba vágó valóság, a jelen nagy kérdése: mi lesz velem a halál után? – akkor felmerült előtte a nagy kérdőjel: hátha mégis igazuk van azoknak, akik beszélnek a halál utáni életről, akik azt mondják, nem csak üdvösség, de pokol és kárhozat is van! Az örökkévaló gyötrelme kínja a halál igazi fullánkja.

Ez az, ami a hívő ember halálából kivételt. Mikor a hívő ember szembenéz a halállal, akkor nem a nagy irgalmatlan, csontkezü halál közelíti meg, hanem Isten követe. A csodálatos követ, akit kiküldött a példázat szerint a Gazda, hogy hívogasson a menyegzőre. A halál a menyegzőbe hazahívó követ, aki nem azt mondja: térj vissza a porba, halandó, mert porból vétettél, hanem így szól: vár Atyád kegyelme, vár rád vigasza!

Aki már látott hívő embereket átmenni az örökkévalóságba felragyogó tekintettel, ajkukon hazakészülő imádsággal, övéikre mondott áldással, az tudja, igaza van az apostolnak, mikor azt mondja: elnyeletett a halál diadalra!

3. Hogyan?

Hogyan lesz a mienk?... Azt mondja az apostol: „De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” Csak ő általa! És hogyan ő általa? Úgy, hogy ő azért jött a világra, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ha tehát én hittel belekapaszkodom Uramba, Jézus Krisztusomba, hittel magamévá teszem, hogy én érettem, én helyettem magára vállalta bűnöm büntetését, magára vállalta én helyettem a kárhozatot, helyettem, érettem pokolra szállt, hogy nekem a poklot kikerülve utam legyen oda, ahol sok hajlék van, amit az Atya készített el minden gyermekének, Jézus Krisztus testvéreinek, – annak diadal adatott.

Mondd, testvérem! Tudod-e ezt hittel magadévá tenni? Nem csak úgy, mint valami eljövendő lehetőséget, de úgy, mint ami már hitben nekünk szóló valóság? Tudod-e Pállal együtt zengenek még akkor is, ha halál szorongatja szívedet, hogy elnyeletett a halál diadalra? Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad? Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ámen.

Ima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Atyánk! Vallást teszünk előtted arról, hogy mi hisszük, tudjuk azt, hogy nem te hoztad a halált erre a világra, hanem mi. Te ezt a világot úgy teremtetted, hogy benne az élet uralkodjék, mi pedig elrontottuk ezt a világot bűnünkkel és ráhúztuk a rettentő fekete gyászleplet, a halál, a ravatal gyászlepelét. Tudjuk, Urunk, nincs jogunk panaszkodni azért, mert meg kell halnunk! A magunk bűnéért kell meghalunk. Hálát adunk, hogy te mégsem akarod a bűnös halálát, hanem azt akarod, hogy megtérjen és éljen. Ezért áldozatot hoztál, egyszülött Fiadat leküldted erre a földre, megmentésünkre s ő a halál

fullánkját kihúzta. Köszönjük, Urunk, hogy szabad nekünk hinni azt, hogy Jézus Krisztusban és az ő halála által van nekünk bűnbocsánatunk, életünk, üdvösségünk, és aki benne marad, az békén várhatja a halált, mint hazahívó követedet, mert számára elnyeletett a halál diadalra. Ó, Urunk, hadd tudjunk úgy készülni, hogy mikor elérkezik számunkra az utolsó óra, mint a hazainduló gyermek, boldogan, örömmel, kitárt karral siessünk hazafelé, az otthon felé, ahol vár a te atyai szereteted!

Ámen.